

вить страданія. Увы! колко съмъ злочестъ! моитѣ гонители ма оскърбяватъ доро въ нещастіето ми: Гръція не познава моитѣ страданія, теглилата ми порастятъ. Атридытѣ ма докарахъ въ туй положеніе: нека боговетѣ имъ го върнатъ!

„Послѣ азъ му разказахъ съ кой начинъ Гърцитѣ ма бѣхъ тамъ оставили. Като изслуша моитѣ страданія, той ми разказа своитѣ. Подиръ смъртта на Ахилла, рече той азъ тосъ часъ го пресѣкохъ, като му рекохъ: Какъ! Ахиллъ умрѣ! Прости ми, сыне мой, дѣто прекъсвамъ приказката ти чрезъ сълзытѣ които дльжъ на баща ти. Неоптолемъ ми отговори: Вый ма утѣшавате като ма прекъсвате: колко ми е мило да гледамъ Филоктита да оплаква баща ми!

„Неоптолемъ като пое приказката си, ми рече: Подиръ смъртта на Ахилла, Одиссей и Финиксъ додохъ да ма търсѣтъ като ма увѣрвахъ, че безъ мене Гърцитѣ не можали да преземѣтъ Троя. Тѣ не срѣшнхъ никое затрудненіе да ма отведѣтъ съ тѣхъ си; защото скърбта за Ахилловата смъртъ, и желаніето да наслѣдовамъ неговата слава въ тѣзи прочута война ма подбуждахъ достатъчно за да ги послѣдовамъ. Стигамъ на Сигей (а); войската са събира около мене; сѣкый са кълне че вижда въ мене Ахилла; но, увы! той не съществуваше вече. Младъ и безъ опытностъ азъ мисляхъ че можъ сичко да са надѣжъ отъ тѣзи които ми отдавахъ толкози похвалы. Найпърво азъ поискахъ отъ Атридытѣ бащинитѣ си оржія; тѣ ми отговорихъ сурово: Ты ще земешъ сичко друго което му принадлежеше; но колкото за оржіята му, тѣ съ назначены за Одиссея.

„Тосъ часъ азъ са смаяхъ, заплакахъ; но Одиссей безъ да са смути ни наймалко, рече ми: Младо момче, ты не си участвувалъ заедно съ насъ въ опасноститѣ на тѣзи дълга обсада; ты не си заслужилъ таквызи оржія; съ туй еще ты говоришь много гордо: никога ты нема да ги земешъ. Оголенъ тѣй неправедно отъ Одиссея, азъ са връщамъ въ островъ Скиросъ, помал-

(а) Носъ на Еллеспонтъ.